

Vrijgezel

Boudewijn de Groot

Capo: II

Er was een tijd voor ik je kende dat ik leeg, maar vol ellende
vloekend op de hele bende in een kroeg te wachten zat.

Tot het meisje van mijn dromen op een dag voorbij zou komen
en ik liet mijn tranen stromen als ik weer een kater had.

En dat mijn geliefde vrienden, waarmee ik de muzen diende
en geen rooie cent verdiende ook al had ik nee gezegd.

s Avonds aan kwamen gelopen om een praatje aan te knopen
en dan s morgens straalbezopen op de stoep werden gelegd.

Er was een tijd dat ik het meeste te vertellen had op feesten
waar ik met verlichte geesten vaak de politiek besprak.
Waarin wij ons nooit vergisten mensen die het beter wisten
waren allemaal fascistten die het die het aan verstand ontbrak.

Toen ik naar mijn navel staarde en mij communist verklaarde
en met alle andere waarden op de bom te wachten zat.
Toen die maar niet wilde vallen hoorde men al spoedig lallen
en we lagen met z n allen wereldvredig op de mat.

In die tijd kon ik de vrouwen met een kennersoog beschouwen
en ik wilde nimmer trouwen want dat kwam me niet van pas.

K wilde enkel samenwonen met een zwart geklede schone
om de burgerij te tonen hoe ruimdenkend ik wel was.

Maar het was niet te vermijden dat ik eenzaam was bij tijden
zo dat ik vertwijfeld vrijde met een meisje van ballet.
Welke schoonheid snel verdorde s morgens bij het wakker worden

met de beuken op de borden en de kruimels in het bed.

